

Jana Bělíková

TILDA

a její příběh

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Když hrozí zemi hlad je až tak nezvyklé, že spojí svoje síly sotva dospělá dívka a On, muž odnikud?

Ona jej kdysi zachránila a on ji oplátkou učí a povznáší a oba skoro netuší, co jejich životy svedlo dohromady. Vydávají se na cestu, jež oba čeká...

Bude jejich snaha dostačující a bude jeho síla tou jedinou, která všechno napraví? Jsou dva na lásku a jsou dva na boj s nespokojenou planetou.

Nám, nezbyvá, než tajit dech a držet jim palce, aby svou misi zvládli. Tilda a Quanah...

Jana Bělíková © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

Illustrace a obálka - Alexandra Bělíková © 2018

ISBN 978-80-7534-201-0

OBSAH

Prolog	Kapitola 14.
Kapitola 1.	Kapitola 15.
Kapitola 2.	Kapitola 16.
Kapitola 3.	Kapitola 17.
Kapitola 4.	Kapitola 18.
Kapitola 5.	Kapitola 19.
Kapitola 6.	Kapitola 20.
Kapitola 7.	Kapitola 21.
Kapitola 8.	Kapitola 22.
Kapitola 9.	Kapitola 23.
Kapitola 10.	Kapitola 24.
Kapitola 11.	Kapitola 25.
Kapitola 12.	Kapitola 26.
Kapitola 13.	Epilog

Prolog

Nepozorován, sledoval ji vskrytu zeleně. Opatrně vyhlížel zpoza vějířů palem, jako tanečník bolera nebo toreador zastíněný mantilou. Jeho zvláštní oči – s nezvykle velikou duhovkou barvy malachitu se střípky zlatých šupinek, skoro nezamrkaly. Nikdy ještě neviděl takovou dívku! Tak světlou a jemnou. Vlasy barvy slunce a bledá pokožka, posetá krupičkou medových pih a ty oči! Modré jako letní obloha, zastřené vějířky plavých, hustých řas. Že je to dívka, poznal bezpečně, sotva popatřil na její hrudník, útlé paže a celkově jemnou konstituci.

Tam, kde žil dříve, byli všichni lidé, děti i dospělí, tmavovlasí a jejich pleť skoro čokoládová. On sám je však odlišný. Odlišný tak, že jej museli skrývat. Tolik jiný, že se jej skoro báli. Možná bylo jenom dobře, že ho jeho zachránce přivezl sem, do civilizace. Možná by tam déle nepřežil. Už se proti jeho přítomnosti bouřila většina kmene.

Quannah, tak ho pojmenoval náčelník, když jej poprvé spatřil - maličkého, bezbranného, a přece tolik statečného, ležícího na umně spletené ošatce z palmových listů a zakrytého pestrobarevnou dečkou. Sotva měsíční miminko neplakalo, vážně pohlíželo do věnce dospělých tváří, skloněných nad ním. Když ho žena náčelníka vzala do náruče, kontrast jeho světlé, jako bílá káva zbarvené pokožky, ještě více vyniknul.

Přivoněla k němu, mimoděk zavřela oči a dlouze, z hloubi duše pomalu vydechla se slovy: „Voní jako božské stvoření. Nemůže být z lidské matky ani otce!“

Ujali se nalezence, i když šaman byl proti. V záchvatu rituálního šíleného tance vykřikoval cosi o zlu a prokletí, bolesti a smrti. Nevěřili mu. Vždy byli poslušni jeho varování i příkazů, ale tady v konfrontaci s tak maličkým stvořením váhali. Jak by jim novorozeně mohlo ublí-

žit?! Vychovají je podle kmenových zvyklostí, naučí všemu, co bude pro život potřebovat. A on jim, jako dospělý muž a bojovník oplátí svou silou, rozhodností a moudrostí!

Jedna žena z kmene, Xiu, přišla před týdnem o dítě, ujala se tedy výchovy Quanaha. Miminko neplakalo hladem ani nepohodlím. Leželo tiše, pozorovalo stříšku chýšky, důmyslně spletenou z banánových listů. Xiu nevěděla, jestli má hlad, žízeň, potřebuje omýt, přebalit... Zkusmo je přiložila k prsu, ale odvrátilo maličkou tvářičku a nijak je nedokázala nakrmit. Uplynul den, noc, další dva dny. Byla už celá vyčerpaná, nevyspaná, mléko bez užitku bolelo ve zkoušené hrudi. Chlapeček nespí celou tu dobu - ani nevylučuje!!!

„Vždyť mi umře! Dají mi to za vinu a budu všemi opovrhována! Nedokážu být matkou! Jsem k ničemu!“

Xiu lomí rukama a pláče hořké slzy. Nakonec, jak by měla vnuknutí, namočí růžek plátna v nektaru z mističky, zavěšené pod stříškou. Létaří sem kolibříci, naučení na snadno dosažitelnou potravu. Miminco jako by čekalo právě na tento okamžik. S potěšeným zavýsknutím přijme do pusinky sladký klůček a s chutí dumlá. Potom konečně usíná. Xiu pochopí a krmí dítě nektarem. Nikomu o tom neřekne, aby se jí nevysmáli. Aby je oba z kmene nevyhnali, jako nepohodlné... Xiu to má o to těžší, že je čerstvou vdovou, manžel válečník, zahynul před půlrokem šipkou znepráteleného kmene. Ona musí truchlit ještě rok a půl, než si bude moci najít nového muže. Tak zní zákon kmene!

Kapitola 1.

V malém českém městečku pod horou bydlela mladá rodina Kočíčkových už celé dva roky. No, rodina se jim ještě moc říkat nedalo, když byli jenom dva: Eva a Tomáš. Ale snažili se o miminko, tak si rodina mohli říkat s předstihem. Aspoň je to potom nezaskočí, ne? Docela vtipné bylo, že než se vzali, Evino příjmení bylo vyloženým protikladem Tomášova.

Jak to asi vypadalo, když se seznamovali?

„Ahoj, já jsem Tomáš Kočíčka, nepůjdeš si zatančit?“

A ona: „Ahoj, jmenuju se Eva Vlčková. A jo, zrovna tuhle písničku miluju!“

Docela „hustý“, ne? Je jasné, že si ze svých příjmení utahovali, ale když si měla Eva vybrat, jednoznačně byla pro Kočíčkovou. Oba studovali stejnou školu, přírodovědeckou fakultu se zaměřením na botaniku a po úspěšném ukončení studia je zaměstnala univerzita ve svých vývojových laboratořích. Ze začátku samozřejmě jen tak posluhovali, dostávali jenom jednoduché úkoly, aby se otrkali a ukázali, jaký je v nich potenciál. Nevadilo jim to, zamilovaní až po uši, užívali si té náhlé svobody bez testů, zápočtů a zkoušek. Práce byla snadná a k tomu dostatek volného času!

Po roce postoupili na pomyslném žebříčku a jako laboranti začali pracovat na vyvíjení nových odolnějších kultur ovocných a okrasných stromů a keřů. Nevadilo jim pracovat spolu v jedné místnosti. Dobře se doplňovali a bylo vidět, že budou opravdu sehraný tým.

Tak nějak to ze situace vyplynulo a v létě uspořádali malou svatbu. Ne se závojem a záplavou krajek a spodniček. Ne v romantickém záměčku nebo vyhlášeném penzionu. Stačila jim k tomu příroda se svou kouzelnou scénérií, hezké počasí a skromná kuchyně místní

hospůdky. Kamarád Evina tatínka, toho času jeden ze správců Šumavského národního parku, jim vydal povolení na uspořádání obřadu na loučce s kouzelným výhledem na horu Oblík.

(Ne náhodou se před lety právě v této lokalitě seznámili a strávili nasoukaní v jednom spacáku ty první společné chvíle. Nikdy na to nezapomněli.)

Eva v krajkové lehounké tunice a bleděmodrých džínách, světlé vlasy zapletené do francouzského copu, Tomáš v tmavomodrých džínách a bleděmodrém polo tričku s bílým proužkem. Na nohou zbrusu nové bílé conversky, vážně vykračují mezi stébly horské trávy k pultíku, za kterým stojí oddávající úřednice. K tomu jim hraje oběma oblíbená Kate Bush. Eva rukama sotva obejme obrovskou kytici sněhově bílých velkokvětých chryzantém, rozmělněných modrými minikosatci. Oba jsou naměkko, vnímají pohledy lidí kolem sebe i posmrkávání maminek a babiček.

Prstýnky, které si později vymění, jsou prosté, nezdobené, ale o to milejší. Svatba dopadla podle očekávání, nikdo se neopil, neporval, nic se nepokazilo a hosté vydrželi oslavovat až do svítání. Novomanželé přespali uprostřed lesů v malé chatičce, náležitě vyzdobené (sloužící jinak jako noclehárna pro turisty nebo dělníky).

Líbánky odložili, až budou mít nějakou finanční rezervu. Není pro ně důležité vystavovat zarámované fotky z pláže nebo z foyer honosného hotelu, aby známí záviděli. Na tohle nikdy nebyli. Chtěli cestovat, to ano, ale za poznáním. Tedy spíše za faunou do všech končin planety. Pokud se jim bude v práci dařit, třeba na nějakou vysněnou stáž pojedou, aniž by museli krutě škudlit každou korunu! Zatím jsou raději skeptičtí, a tím pádem i praktičtí, a proto spořiví.

I dítě si plánují jenom jedno: v dnešním divokém světě to bohatě stačí.

Miminko, jako by je trochu trestalo za to, že bude jedináček, se rozhodlo je sebou obdarovat až po dvou letech snažení.

To už se skoro zabydleli v malém domku na okraji města, částečně na hypotéku, částečně štědře sponzorovaný rodiči obou. Malou zimní zahradu si samozřejmě zařídili jako první: prosklená přístavba pyšně zabírá skoro celou zadní stěnu domku, ale právě tak to Eva chtěla.

Jejím snem vždycky bylo mít doma kousek tropického ráje a doufala, že až se osamostatní, tenhle cíl má přednost přede všemi... Dvě palmy, cykasy a mnoho broméliovitých, včetně několika trsů orchidejí, přichycených na kmenu největšího stromu sháněli postupně, jen co našetřili. Přijali je „domů“ s láskou, jako ztracené děti a věřili, že je rostliny nezklamou a odvděčí se novými přírůstky i květy každý rok. V obýváku klidně ještě rok seděli na matracích, jen aby jejich s láskou pěstované rostliny měly svůj potřebný luxus a péči...

Během několika let vybudoval Tomáš doslova na koleně velice erudovanou a důmyslnou řídicí jednotku, poskytující rostlinám přesně dávkovanou vláhu, vlhkost i teplotu, stejně jako hnojiva a výživu. Později, to už se prosadili ve výzkumu a technologie také dost „poskočily“ zcela automatizovanou -, a byl na svoje dílo náležitě hrdý!

„Možná časem zkusím svůj projekt patentovat“, uvažoval, ale nakonec k tomu kroku nikdy nedošlo...

Neplánovali dceru nebo syna, bylo jim to celkem fuk. Ani jméno zatím neřešili. Eva totiž zastávala názor, že nemůže dítě pojmenovat dopředu, aniž je uvidí. Jak by dokázala odhadnout, zda mu jméno bude slušet? Domluvila se s porodnicí, i když se na ni dívali jako na blázna. Bylo jí to jedno a neustoupila.

Svoje těhotenství nesla statečně až do konce. Na první tři kruš-

né měsíce, kdy se nemohla podívat na jídlo, aniž by se jí okamžitě „nezvedl kufr“ a neběžela s větrem o závod na nejbližší toaletu, skoro zapomněla. I na sále byla za tu silnou, když přesně na den pocítila, že se děťátku chce na svět a nervózní Tomáš jel, jako by byl první den v autošколе. (Naštěstí nebyla nikde hlídka...)

Vmanévroval prvorodičku na připraveném vozíčku do čekárny a viditelně vyčerpaný, padl na vinylovou sedačku, pobledlý a zpocený. A to ještě o nic nešlo! Domluvil si hrdinně účast na sále a teď mu teprve začínalo docházet, k čemu se to upsal. Moc času na rozmyšlení mu nedali: za půl hodiny už Eva i dítě synchronizovaně pracovali na svém mistrovském díle a tatínek čekatel sebou sekl po deseti minutách, omdlel a nevěděl o sobě celých deset minut.

Evu „v tom“ nechal samotnou. Ale nezlobila se na něj, soustředěná a statečná. Nekřičela, neklela ani slzičku neuronila, až se jí v rozpacích ptali, jestli má vůbec nějaké BOLESTI... (Měla a jaké! Ale přece nebude řvát jako divoženka, ne?)

Malá se narodila o půlnoci osmého července a s váhou tři kila padesát, na zápěstí VIP pásku „Kočíčková“, křičela do světa: „Jsem tady, mami a tati! Už mě máte a napořád!!!“

Eva plakala až teď, když tiskla ten malinký a neuvěřitelně křehký uzlíček k hrudi a žasla nad hebkostí růžové tvářičky. Tomáš byl taky naměkko, trochu už vzpamatovaný a nadopovaný uklidňující tabletkou: tajně, aby neviděli, otíral si oči. Miminko si v jeho pažích hovělo jako princezna.

„Tak, co, maminko, jak se bude děťátko jmenovat? Musíme doplnit formuláře,“ vchází do dveří usměvavá paní doktorka Jansová.

„No jo, vlastně! TO jméno!“ uvědomí si Eva. Je utahaná a ospalá. Bojuje s víčky očí, které se chtějí spustit jako opona za jejím stateč-

ným a krásným maminkovským představením... Ale tohle je důležité. Taky by se mohlo stát, že by jim děvčátko vyměnili, popletli nějak ty podobné uzlíky, když nebude na cedulce správně označená!

Rozechvěle se znova zadívá holčičce do tváře. Jak je světloučká, vlásky chmýří pampelišky, obočí i drobounké řasy kolem zatím tajně šedých očí, skoro neznatelné... Je jako severská princezna...

„Tilda! Jmenuje se přece Tilda! To dá rozum!!!“ překotně vysvětluje Eva a v tom vyčerpaném stavu se po všech okolo podívá skoro s výčitkou: jako by jim zazlívala, že se na takovou samozřejmou věc vůbec ještě ptají...

A padá do polštářů, teď už konečně spokojená, že vykonala všecko, co bylo potřeba. Unavená jako horník, fárající z šachty s plným vagonem narubaného uhlí, usíná s lehkým úsměvem a do minuty neví o světě.

Tomáš přizvukuje, i když neví, jestli jej Eva slyší. Taky mu připadá, že jiné jméno jejich dcera ani mít nemůže. Je tedy rozhodnuto a Tilda Kočíčková je novým človíčkem na světě...

Kapitola 2.

Jako miminko byla Tilda tiché, zádumčivé dítě. Plakala málo, nestonala i růst zoubků přestála s grácií. Skoro dokonalá holčička! Její vývoj probíhal jako podle tabulek: pasení koníčků, přetáčení na stranu, v půlroce sedí, v jedenácti měsících zkouší první krůček. Po několika pokusech a omylech je stále jistější a Eva padá večer do peřin udřená neustálým sledováním, pronásledováním, honěním a zakazováním. Tilda je prostě živel! Její miminkovská baculatost je rázem tam. Všecko vyběhá a jako mávnutím proutku je z ní drobná, blondatá holčička s věčně rozesmátou tváří.

Další rok a půl... A přišly otázky, lavina otázek, vodopád a oceán milionů: „Proč?“

Pusu nezavřela, dokud neusnula. Minuly ji problémy s výslovností a slovní zásobu měla díky hromadě vyslechnutých pohádek bohatou. Ráda si i sama vymýšlela roztomilé příběhy o svých plyšácích a panenkách. Hlavním hrdinou byl často králíček Janeček, kterého měla od svých prvních narozenin, a spával s ní v postýlce věrně každou noc. Tu zachránil uplakanou princeznu Tildu před zlým klaunem, jindy spolu pluli na loďce do pralesa nebo chodili dlouhými a hrozně tajnými chodbami a hledali poklad nebo si hráli v hustém lese a skákali spolu po louce...

Rodiče poznali, že Tilda bude zvědavá a učenlivá, a to se i potvrdilo. Nejprve ve školce, kam dívka nastoupila ve dvou a půl letech. Eva se zprvu neoprávněně obávala Tildiny reakce: když ji nechá v šatně školky a odejde bez ní – bude pláč a přemlouvání? Ale spletla se: její statečná dceruška jí obřadně potřásla rukou a odhodlaně vešla, vedená kolem ramínek paní učitelkou, do hlučné třídy. Ani se neotočila. To Eva brečela, sotva za sebou zabouchla domovní dveře. Ještě

nikdy nebyla bez holčičky sama na celé dopoledne. Tomáš si vyslechl hned vzápětí dlouhý telefonát cestou do práce.

„Evi, neblázni... To už teď máš syndrom prázdného hnízda? Vždyť je sotva hodinu mimo! Co budeš dělat, až odejde na školu ... Nebo studovat do zahraničí...? Přece jsi to tak chtěla... a místo ti věčně držet nebudou, to přece víš!“

Věděla to, samozřejmě... Nakonec to bylo tak, že Eva si zvykala a Tilda skoro nemohla dospat rána...

Po týdnu si sama vyžádala odpolední spaní a Eva, smířená, srovnaná a uklidněná, nastoupila po dvou týdnech testování do milované práce: už jí chyběla, i když doma s Tildou prožívala kouzelné chvíle. Přece jen se potřebovala realizovat i na poli vědy... Vklouzla do každodenní rutiny jako do oblíbených bot a žádné otlaky a puchýře se nekonaly.

Školková éra je najednou u konce a hrdá Tilda jde k zápisu do první třídy. Nemusela dělat testy kvůli pozdějšímu datu narození. Byla šikovná a paní ředitelka ji doporučila všemi deseti. Přednesla básničku, namalovala veselého a mocně chlupatého Janečka, bez zaváhání uhádla všechny barvy na kartičkách a spočítala jednoduchý úkol. A bylo to!

Se svou kamarádkou od školky, Jankou Mikulkovou samo sebou sedí vedle sebe. Jsou tolik odlišné! Jako Jing a Jang. Tilda skoro průsvitná a nadzemsky křehká, Janka se svou olivovou pletí, havraními vlasy a očima barvy tmavého medu. Budily pozornost, kdekoliv se objevily. A je samozřejmé, že jedna druhé záviděly. Tilda chtěla Jančiny skoro černé, rovné vlasy, Janka toužila po jemných, hedvábných

prstencích Tildiných blond pramenů. Janka chtěla spršku Tildiných pih na nose, Tilda zase černé obočí... A tak pořád dokola. Vždycky chceme to, co mají druzí a nespokojíme se s tím, co nám příroda nebo geny nadělily.

Obě holky byly šikovné žáčky a jejich dovednosti se ukázaly a vytříbily s dalšími vyučovacími předměty. Janka má více „buněk“ na hudebku, kreslení, dějepis a jazyky, Tilda exceluje v přírodopise, matematice, zeměpise a českém jazyce.

Byla třeba pověstná svými slovními hříčkami, kterými Janku i ostatní bavila. Musela dávat pozor, aby se nepřekla u tabule, to by byl docela trapas!

Třeba přišla s oznámením: „Dneska máme k obědu jákovou polévku a dvěšňovou bublaninu!“ (tykovou polévku a třešňovou bublaninu!)

Tildin slovník učný:

Tykev – Jákev

Třešeň – Dvěšeň

Jetel – Nenítel

Javor – Japrák

Palma – Střelma

Šípek – Lukpek

Hrachor – Fazolchor

Petrklíč – Petrzámek

Kdoule – Coule

Petržel – Petrbohu

Blatouch – Suchouch

Kapusta – Kaplna

Ostružina – Tupožina

Mrkev – Okoev
Malina – Velina

A ještě hromadu toho vymyslela, než ji to přestalo bavit...

Za zmínku stojí i pokojík, který Tilda doslova milovala. Když se narodila, maminka rozhodla, že stěny nebudou vysílat do světa kýčovitě růžové holčičí signály. Proto ta jemná modř, jako letní obloha. Když bylo holčičce kolem čtyř, byli v prodejně pro kutily a ona se zalaskovala do tapet s jemným potiskem bambusových stvolů.

„Tatí, prosím! Já bych moc chtěla pokojík jako prales!“ A bylo rozhodnuto. Co by pro svoji milovanou princeznu severní neudělal!

Příští víkend se pracovalo, co to šlo a v neděli už usínala Tilda ve svém zbrusu novém zátiší. Holčička taky pomáhala a je jenom zárak, že neskončila zamotaná a zalepená v tapetě: tak jí bylo všude plno. Maminka ušila tylové světle zelené závěsy, potáhla i stínítko na lampičce u postele a starý, kostičkovaný koberec vyměnili za huňatý, mechově zelený. Po něm dívenka nejraději šlapala naboso, kroutila prsty v hustých smyčkách jako v trávě. Nebo ležela na zádech, objímala Janečka, unavenou plyšovou srst čechrala prsty, povídala mu nebo jenom tiše pozorovala stěny a skoro slyšela, jak bambusy šumí ve vánku. Představovala si, že je sama, jenom ona a králíček na opuštěném ostrově a čekají na záchranu...

Tilda si svého „lesního pokoje“ vážila až dojemně dospěle. Vždycky si uměla uklidit, byť zpočátku trochu neuměle. Nikdy byste pod postelí nenašli kupu hraček nebo zatoulanou ponožku, okousaný zbytek housky s máslem nebo ohryzek z jablka. Všechny skládačky a kostky uklízela do proutěné truhly, sotva Janka odešla domů k večeři a stejně tak třídila tužky, fixy a pastelky, když bylo zrovna „kreslicí odpoledne“, do promyšleně uspořádaných kelímků na parapetu.

Maminka ji vždycky pochválila a táta přidal navíc pohádku nebo si listovali v objemných knihách o přírodě, i když už bylo „po večerce“.

Eva nejednou s pýchou poznamená:

„Má ta naše kočička smysl pro pořádek. A jak dojemný má v tom svém království systém. Až mě to mnohdy zaráží... Další plus pro její budoucnost. Jestli se potatí a pomamí a půjde v našich stopách, tohle všechno využije...“

Kapitola 3.

Prvních pár tříd byly děti v jedné velké skupině, aniž by si nějak navzájem vadily. Čím více se blížily věku deset let a více, tím častěji vznikaly třenice, hádky a skryté útoky a nevraživost, vzorce chování tolik podobné dospělým. Tilda najednou začíná být cílem posměchu a urážek. A to jenom proto, že je chytrá, učí se bez zjevné námahy a často ostatní zastíní a zahanbí svými překvapivými vědomostmi. Jednou jí, o poznání hloupější, poněkud váhově nadsazená a nehezká spolužačka Alena vmetla do očí přezdívkou. Narážela tak dost netaktně na Tildinu příliš světlou pleť.

„Koukejte, Běluha!“

A vyplázla jazyk a skupinka dětí ji hned s radostí napodobovala a hlučné posměšky chvíli nebraly konce. Až příchod paní učitelky tu trapnost umlčel.

Tildě to hanlivé oslovení vydrželo celé dva roky. Všichni ti, kteří jí nesahali ani po kotníky, skandovali nadávku, jak se jim zrovna hodilo. Tilda je naštěstí „splachovací“ a nezdá se, že by ji tohle nějak trápilo. Janka jí jako kámoška stačí. Ale když se obuli i do ní s „třeskutě“ vtipným označením „Bakelitka“, Tilda ji tvrdě bránila. Moc to sice nepomohlo, ale aspoň ta hloupá děcka viděla, že se nedá!

Na druhém stupni základky Tilda, to už byla známá přezdívkou „Astridka“, premiantka třídy, levou zadní absolvovala všechny stupně olympiád, zaměřených na botaniku. To je její nejoblíbenější předmět a rodiče jsou právem hrdí. Každé vysvědčení samé výborné, až už jí to samotné připadalo trapné... Nabízejí jí, jak je doposud v módě, přestup na víceleté gymnázium. Ale tady narazí škola i rodiče. Na gymnázium chce řádně až po dokončení deváté třídy. Nechce být hned středoškolačkou a opustit Janku. Nechce přijít o dětství a milovanou základku.

Janka se trošku zasekla. Zamilovala se ve třinácti do jejích třídního učitele Housky. Vzal si třídu pod svá křídla jako šestáky. Postavou nevelký, zato charisma na rozdávání. Hnědé vlasy maličko přerostlé a pečlivě udržovaná bradka dávaly tušit cosi bohémského. Učil češtinu a dějepis a vedl dramatický kroužek, kam se Janka přihlásila. Ráda šaškovala a tady měla příležitost. Hrála se dvě představení do roka, většinou veselé pohádky. Janku hraní pohltilo a užívala si každou zkoušku. A zamilovávala se, jak to umí jenom malé holky. Byla drzejší a vyhledávala záminky, jen aby mohla s třídním promluvit, jedno, jestli v hodině nebo na výletě. Namlouvala si, že on ji také vnímá jinak, slepá ve svém štěněcím poblouznění. Učení šlo samozřejmě stranou a na pololetí se mezi několika dvojkami nechutně kulatila i trojka z matematiky...

A aby to nebylo všechno, Janka provedla dost bláznivou věc: napsala dopis, ve kterém si vymyslela, že se s milovaným učitelem procházela po lese a dal jí pusu. To by nebylo nic hrozného, kdyby ten dopis četla jenom Tilda (určitě by jí poradila, ať ten nesmysl zničí, zahodí nebo spálí, než jej někdo nepovolaný najde). Bohužel... O přestávce jí dopis z ruky vytrhl spolužák, zrovna ten největší výlupek:

„Ukaž, co to máš? Jé... To je ZAMILOVANEJ dopis! Koukejte... Bakelitka je ZAMILOVANÁÁÁ!!! Kdo si to chce přečíst?“

A běží uličkou mezi stolky, ječí a třímá ten nešťastný kousek papíru (jako kopí osudu) v ruce s okousanými nehty. Schválně ji má nataženou vysoko nad hlavou, takže Jančiny komické výskoky jsou marné a zbytečné. Nedoběhne zloděje ani na protějším konci roz dováděné třídy...

Nezabrání tomu, aby vyučující, jež právě vstoupí do dveří, přilákaná hlukem a jekotem, nepopadla rozkuráženého kluka za rameno.

„Co se to tady děje?! Co to máš v ruce?! Dej to sem, Josefe! Okamžitě se všichni uklidněte a sednout... Už dávno zvonilo!“

Učitelka si sedá, pomalu a rozvážně nasazuje brýle a zkoumá předmět doličný. Čte, nervózně poposedá, nevěřicně hledá pohledem zarudlou a skoro plačící Janku.

„To jsi psala ty?!“

Janka pomalu vstává, nohy jako z gumy a němě přikyvuje, oči přilepené na podrápanou desku stolu.

Hrdlo má stažené, jak se hrozně moc stydí a slyší tichý smích, šuškáni konspiračních teorií a hloupoučkých pikantérií a stejně se nakonec odváží obhájit:

„Paní učitelko, já si to vymyslela. Není to pravda – jenom fantazie, vážně. Věřte mi, prosím...“

Janka už opravdu pláče, najednou si vědomá toho, co způsobila nejen sobě, ale hlavně oblíbenému pedagogovi! (*Já pitomá husa! Začne vyšetřování, ostuda, i rodiče se to dozví...*)

Dobrá polovina třídy se už nepokrytě pochechtává a nikdo za Jankou nestojí, jenom Tilda. Hned se také přihlásí:

„Prosím, mohla bych něco říct? Janka si to opravdu všechno vymyslela, vysnila! Sama mi o tom řekla! Pan učitel je nevinný a o ničem neví! Prosím, věřte nám oběma. Je to jenom hloupost – puberta a tak...“

Učitelka mlčí... Znova pročítá ty dívčí nesmysly, hledá a nenachází k tomu všemu klíč. Nakonec přikyvne, dopis schová do kapsy pláště, dodělá opožděnou docházku a s neurčitým výrazem se věnuje zeměpisu.

Po hodině si Janku samozřejmě zavolá do kabinetu, kde ji znova mučí nepříjemnými otázkami. Dívka si stojí za svým a neuhne ani o kousek.

Nakonec ji nekonfrontují s potenciálně mravně pokleslým uči-

telem. Nedokázala by se chudákovi podívat do očí, aniž by se nepropadla hanbou metr pod zem! Asi děvčeti přece jenom uvěřili.

Nadšený fanda do amatérského divadla, jejich režisér a vzor, odešel s koncem školního roku a s ním skončila i úspěšná éra několika kusů divadelních představení, se kterými kroužek cestoval i na pár soutěží. Učitel Houska oficiálně odešel na vlastní žádost a za lepším platem, ale všichni věděli, že je za tím něco víc: možná hrozící pošramocená pověst školy, aféra a ostuda...?

Janka se po čase vzpamatovala a odmilovala. Mrzelo ji, že se se třídou učitel nerozloučil, ale chápala, že si to nezasloužili. ONA si to nezasloužila: hlavně ona! Styděla se ještě mnoho let, že udělala takovou hloupou chybu!

(Ve skrytu duše děkovala vedení školy, že rodičům nic neřeklo. S přísným otcem by měla doslova peklo na zemi!)

Začala se více učit, vyhnala trojku dvojkou, zaslouženě vyřešenou a prázdniny chutnaly o to sladčeji. V osmé třídě dostali přísnou a prudérní třídní učitelku těsně před důchodem a všichni plačtivě vzpomínali na mnohem mladšího a kamarádštějšího pedagoga...

Děvčata se přírodě vyvedla. Obě štíhlounké, vysoké a dlouhohé, vlasy do půl pasu. Kluci na ně civí, až je jim, chudinkám, za ty uslintané samečky trapně. Zatím si vystačí spolu. Žádný protějšek je nezaujal. Spíše se obě snaží užít si každý letní den, jak se patří. Dva týdny stráví Tilda střídavě u babiček a jinak je slečnám léto plně k dispozici se vším, co k němu patří...

Janka to má jinak. Obě babičky zemřely, když byla ještě malá. Nějak přechká Tildiny povinné vnučko – prázdniny a těší se, až se spolu zase uvidí.

Nerozlučné kamarádky jezdí na koupaliště, pokud je horko, na výlety po okolí, chodí na dlouhé procházky nebo jen tak lelkují na lehátku, čtou, poslouchají v mobilech oblíbené kousky a kecají. Do nekonečna a pořád. Témat je fůra. Nahlas sní o tom, co znají jenom z knížek, pitomoučkových filmů anebo od rádoby zkušenějších spolužaček. Kreslí si v myšlenkách lásku jen duhovými barvami a probírají se kluky ze školy. Jen tak, aby se nějak zabavily, když vedro s podvečerem vrcholí, člověku je ulepeně a líno a všechno zvláční a táhne se jako hustý med: čas, myšlenky i touhy...

S létem se trochu spravilo akné, které je obě dost tyranizuje. Janku na bradě a Tildu naopak uprostřed čela. Tuny zinkové masti a panthenol v tobolečkách, hodně sluníčka a lehká strava a docela se vyspravily... Už bylo na čase, protože zrcadlo začínalo být pomalu, ale jistě nepřítelem číslo jedna!

A jednu chvíli s černým humorem uvažovaly, že konvertují a aspoň budou permanentně ukryté pod rouškou...

Holky se těší a nemohou dočkat, až budou starší a trable dospívání budou dávno za nimi. Janka je víc na módu a čančání. Tilda je spokojená s tím, co má. Obočí si nemusí nijak upravovat. Odmalička jí roste rovné a husté, žádné zbytečné chloupky mimo. Je světlé, to ano. Ještě si dobře pamatuje, jak si je v jedenácti nabarvila Hennou a vypadala jako loupežník. Máma se jí ale nesmála ani se nezlobila. Díky jí za to! I zapatlané umývadlo přešla s grácií a s Cifem a usilovným drhnutím bylo všechno napraveno. Za čas se barva vymyla a od té doby to nechává Tilda být.

Kapitola 4.

Osmá a devátá třída dala slečnám trochu zabrat. Janka se ještě vzpomínala ze svého skoro osudového trapasu a Tilda začíná také pociťovat neurčité tahy k opačnému pohlaví. Kluci jim dávají najevo zájem neurvale, jak to umí jenom pubertální samečci. Podrážení nohou, sprosté esemesky nebo tradiční rytiny do desky stolu, připínáčky na sedáku židle a tahání za cop.

Najdou se řídce i směšná romantická psaníčka po kapsách, hrst třešní, ve spěchu rozsypaná na nedojedeném tácku s obědem nebo růže, ukradená na školním pozemku a nacpaná do tenisky v šatně... Pořád to však nebylo nic vážného a ani jedna se do nikoho nezakoukaly.

Až teď: málem se chytly, když se oběma naráz líbil jeden kluk. Přistěhoval se z většího města a samozřejmě, měl kouzlo nového a nepoznaného. Byl tak trochu tajemný svým přezíravým úšklebkem, slabým knírkem i drzostí, s jakou si zapaloval ještě v areálu školy.

Stal se jednoznačným vůdcem klučičí tlupy. Vzhlíželi k němu až hloupě a trapně, jako by neměli jiný vzor. Šlo se tam, kam rozhodl Adam. Ať to bylo kino, fotbalový zápas, koncert, výlet na kolech nebo jen courání v parku.

„Heleďte se, zítra je akce u Báry!“ všichni zpozorní a potom zazní už obligátní:

„A bude tam Adam...? Jinak to nebude stát za nic!“

Anebo: „Jedem s partou pod stan...“

Odpověď oslovených zájemců se dala předem papouškovat: „Jen pokud pojede Adam... Jinak nemám zájem a naši mě nepustí...“

Byl pro skoro všechny spolužáky nedostižným vzorem. Kromě Tildy, samozřejmě. Ta se nedala oklamat a po počátečním okouzlení,

kterému propadla jako všechny holky, už Adama jen zpovzdálí pozo-
rovala. Nenápadně, aby ji neviděl, to dá rozum. Mohl by si nadutě
myslet, že po něm „jede“...

Jednou pozval Janku na zmrzlinu. Celá rudá nervozitou vyháze-
la skříň, než konečně usoudila, že tričko a šortky budou to pravé. Jen
s malovátky to zase přepískla a její půvab se pod nánosem maskary
a zdravíčka viditelně dusil a ztrácel. Tildu ani trochu nemrzelo, že jí
schůzku nenabídl, spíše se jí ulevilo, že nemusela vymýšlet nějakou
hloupou a průhlednou výmluvu. Nesla velkoryse statečně kamarádči-
no pištivé a nedočkavé drmolání cestou k cukrárně, tentokrát nena-
mířené na ni...

Rozloučila se ještě na chodníku a bezcílně bloumala celé dvě
hodiny parkem. Zamířila raději domů a s hraným zájmem se vrhla na
herbář, který tvořila už skoro sedm let. Za chvíli už byla duchem jinde,
v zajetí přírody...

Večer měla dlouhý telefonát s ubrečenou, nešťastnou a rázem
odmilovanou Jankou.

*Tili, bylo to strašný a hnusný!!! Dovolil si na mě, nutil k nechut-
né líbačce... Všecko byly jenom kecy a šlo mu jenom o „to“... Kdybych
tušila, do parku s ním nelezu v životě... jsem blbá, Tili... Sotva jsme byli
tam vzadu u památníku, sápal se na mě, sahal nenechavýma pracka-
ma, že jsem se skoro neubráníla...*

*Zmetek! Málem mi natrhl tričko - to nový, co jsem dostala
k svátku a co se ti tak líbí... Naštěstí toho nechal, blbec jeden sobec-
kej... a já se stydím, že jsem bulila, jak malá... Kvůli němu už v životě
neuroním slzu...!*

*Tildo, prosím tě, zakaž mi příště všechny pitomce, co si s nima
budu chtít vyrazit. Slib mi, že na mě dohlídneš! Moc tě o to prosím! Už
nikdy nechci tohle zažít, vážně... brrr...“*

Hned druhý den se od sebe nehnuly, jely na koupaliště a na okolí zvsoka kašlaly. O zkaženém rande nemluvily, jako by se nikdy nestalo, Jančiny rány v duši se rychle zacelily a po víkendu je jako vyměněná.

Adam se v pondělí tvářil, že Janku nevidí a koketoval, blbec jeden namyšlenej, s dívkou z vedlejší třídy!

„Je to idiot, Jani! Máš na víc a on to ví... vykašli se na něj, na Amora padlýho!“, šeptá Tilda a nějak cítí, že je všechno v pořádku.

Holky jdou ruku v ruce kolem do očí bijící vrkající dvojice a schválně hlasitě pozdraví dvojhlas: „Ahojky, Adámku... a sluší ti to, fakt suprově...“

A Janka s gustem přidává:

„Ten pugét mám pořád na stolečku v pokoji... asi byl drahej, co? A až zvadne, vylišuju si jej na památku, chceš?... jo a díky za zmrzlinu....! Jak se ti dneska randí?“

A se smíchem obě běží do tělocvičny, až se paty míhají...

Za bouření hormonů s výkyvy nálad od nepřetržitého řehotu k potokům slz bez zjevných příčin, došlapal, v záměrně odrbaných kečkách, devátý ročník k přijímačkám. Janka se hlásila na Uměleckou průmyslovku, Tilda na Přírodovědné gymnázium. Janku nepřijali pro vysoký počet uchazečů a po neúspěšném odvolacím řízení se sklopenýma ušima přistoupila na Zdravotní školu.

Tilda byla jasná favoritka a nemusela ani dělat zkoušky. Poslední společné a bezstarostné prázdniny utekly jako voda, sotva začaly.

Janka byla zprvu smutná a cítila se podvedeně a ukřivděně:

„Kdybys viděla, Tili, ty mazaly, co se mnou dělali přijímačky! Anebo ty příšerný holky, co neuměly ani držet paletu a míchat barvy! Zato trička s tím nejhlubším výstřihem a na sukni spotřebovaly asi pět

centimetrů džínoviny... Nechápu, že měly vůbec odvahu se hlásit na takovou školu. Vsadím se, že je do jednoho vzali. Všecky je vzali a mě ne..."

„Vykašli se na ně... ty jsi stejně nejlepší! Třeba by tě ani neměli co naučit... Jsi pro mě pořád ta nejlepší, Jani, a ještě není nic ztraceno. Můžeš to zkusit za rok znova a třeba na jiné škole... Nevzdávej to a štěstí si tě najde, věř mi! Chce to vytrvat a nepolevit ze svých snů..."

V srpnu už o své porážce Janka nemluvila, a dokonce se tvářila, že se na prvák těší...

Na bivakování u babiček si Tilda připadala najednou moc velká, a tak se ty poslední prázdniny oběma omluvila po telefonu. Nezlobily se, chápaly, že děvče v pubertě a skoro žena, se už nezabaví klábosením o zahrádce, tajemném výrovi na kostelní věži, či sousedovic kočce a jejím nespočetném vrhu.

(Babičky jsou v tomhle moderní a všechny svoje svěřenkyne nechaly včas kastrovat, aby se zbytečně netrápily s nechtěnými koťaty... Tilda je na ně hrdá, i když si sama s šelmičkami moc nerozumí a nikdy byste ji neviděli s mourkem na klíně. Ten zvláštní ostych počítávala odmalička a nebylo možno jí to vymluvit. A nutno dodat, že kočky, ty vznešené šelmy, to v důsledku braly s větší grácií, než by si člověk pomyslel...)

Tradičním nedělním posedáváním před domkem na lavičce, mudrováním, pozorováním kolemjdoucích a pojídáním výborných koláčů s jahodami tedy odzvonilo a dámy to přijaly se smutným pousmáním... Slíbily si aspoň, že se určitě uvidí, jen co se Tilda zabydlí na nové škole. To bude hromada povídání a zážitků...

Letní zasnění je to tam a září oběma slečnám kyne zahnutým a skoro výhružným ukazovákem. Rozjely se do jiných měst. Poslední večer dlouho couraly parkem, držely se kolem pasu a slibovaly si, že se neopustí a nezapomenou. A že si nikdy nenajdou jinou a lepší kámošku: protože žádná jiná není a ani nemůže být... (Toho skoro dětského slibu se držely, dokud mohly a chtěly.)

Janka musela na internát, protože spojení autobusem bylo moc komplikované a dráha rušila většinu nelukrativních spojů. A protože to otec nařídil. Nějak ji najednou nechtěl mít doma. Nějak mu vadila, když vykvétala v ženu. Začal být nerudný a odmítavý, skoro s ní nepromluvil...

Tilda, to dítě štěstěny narozené skvělým rodičům, dojíždí denně, zhruba půl hodiny.

Zpočátku si pravidelně sdělovaly novinky, svá trápení, prohry i vítězná tažení. Ale, jak jim přibývalo učení a povinností, potkávaly se jen o víkendech. (Ten třetí v září se Tilda opravdu setkala s oběma babičkami, jak slíbila: pozvala je do cukrárny na náměstí a povídaly si srdečně skoro dvě dlouhé hodiny. Dívku až bolela pusa, kolik toho měla na srdci a s povděkem přijala roztomilé reakce obou gardedam.)

„A mám to za sebou...“, unaveně broukne a stejně se jí ulevilo, když mávala autobusu, trhaně vyjíždějícím z nástupiště.

Obě kamarádky se pravidelně scházejí o sobotách, buď u Tildy doma nebo v cukrárně na rohu, chodí jen tak courat po městě a po večerech jednou až dvakrát do měsíce na diskotéky. Sice jenom do půlnoci, ale stačilo to. Hlavně si povídají, jak se která má, co škola, co kluci, co život a stačí, že jsou spolu...

Nepily alkohol, cigarety jim oběma nevoněly, tak ani nezkoušely, jak chutnají. Ani teď, když už mohla, se Tilda moc nelíčila. Jenom jemně načrtla obočí a máchla párkrát řasenkou. Lehce trochu lesku na rty, vyčesat plavou hřívu do ohonu a jde se.

I hadříky ze skříně loví namátkově a s jakýmsi skrytým smyslem pro detail se vždycky strefí a vždycky k sobě jednotlivé kousky, napohled úplně obyčejné, dokonale ladí. To Janka, ač z dvojice výraznější, to s krášením a oblékáním přehání a zase jí Tilda domlouvá a zase marně.

„To je ten potlačený umělec ve mně! S tím nic nenaděláš, vážně!“, kontrovala Janka trochu smutně.

Na škole spokojená nebyla. Často hlasitě upozorňovala, že studia nechá a pojede do zahraničí jako *au pair*.

„Jen, co mi bude sedmnáct, jedu!“

Tilda jen krčí rameny a svoje rady si nechá pro sebe. Přece Jance doporučovala, ať to zkusí za rok znova. Je to risk, to ano, ale třeba by to vyšlo... Janka je najednou jiná a už se tolik nesvěřuje a nenechá se ovlivnit. Zatvrdila se a je rozhodnutá a ať už ji ovlivnilo cokoliv, Tilda cítí, že domlouvat jí nemá význam.

Zato ona je školou nadšená a Janka jí to upřímně přeje. Předměty zvládá a na botaniku mají naprosto úžasného profesora! Kdyby nebyl tak staroučkový, určitě by si jej zamilovala!!!

Kapitola 5.

Pan profesor docent a kandidát věd, Evžen Kořínek, dávno přesuhoval. Možná se někdo podiví, proč člověk s takovým věhlasem učí na obyčejném gymnáziu. Celý svůj plodný čas věnoval studiu, výzkumu, přednášení i nemnoha cestám. Teď, na odpočinku, vypomáhá výukou mladých studentů. Skoro to vypadá, jako by hledal. Někoho, kdo bude odpovídat jeho požadavkům a nárokům. Ale k čemu, na co...?

Když jej prvňáci, lomozíci v lavicích uviděli poprvé za katedrou, někteří se nedůstojně pochechtávali, klepali si na čela a jinak dávali najevo pobavení. Jen Tilda neuhnula, když se na ni starý pán zadíval, jako to dělal u všech. Neuhnula, ani když se jejich pohledy propojily na dlouhou minutu, až třída šokovaně zahučela.

Profesor se hřejivě usmál, pokynul sněhobílou hlavou, když si poznamenal její jméno. U něj udělal červeně hvězdičku (ale to nikdo neviděl).

Po pár hodinách si na jeho výuku žáci zvykli a už nikdy nedávali najevo pohrdání. Bylo až s podivem, jak profesor během výkladu ožíval, skoro viditelně omládl. Tak moc svůj předmět miloval. Tak moc jeho přednášky milovala Tilda. Stala se, samo sebou, jeho asistentkou a nikdo si nedovolil to nějak zesměšňovat nebo napadat. Ani ti největší provokatéři.

Uplynul rok, začal druhý a třetí. Na podzim Tildina maturitního ročníku se táta s mámou dozvěděl tu novinu: konečně univerzita získala granty na půlroční stáž do Japonska. A vybrali jako zástupce české vědecké obce je dva!

„A je to v šibeničním termínu, vážení Kočičkovi! Vážte si toho, protože takové nabídky se neopakují a mnohdy se stanou jenom jednou za život...“

Takže se nemohou dlouho rozhodovat, když děkanát jim slova položil nůž na krk. Musejí závazně odpovědět do týdne, jinak po nabídce hmátne Budapešťská akademie!

Neuvěřitelné se stalo skutečností. To, po čem celý dosavadní život ze srdce toužili, se jim teď plní... *TEĎ? Když naše dcera maturuje? Když nás potřebuje? PROČ zrovna teď! Proč ne za rok nebo dva: až bude na univerzitě a zapadne do všeho plynule a bezpečně!*

Sedí proti sobě v obýváku, kávu nechali marnotratně vystydnout a bezradní a zklamaní sotva vnímají zprávy v televizi:

„Budeme to muset odříct. Nevidím to jinak!“ smutně poznamená Tom a pohladí Evu po horké tváři.

„Počkejme na Tildu: někdy je rozumnější, než my dva dohromady!“ nehází ještě flintu do žita Eva. A měla pravdu.

Za okamžik klepnou dveře na chodbě, jako by je vyslyšela.

„Co tu sedíte tak vyjukaně? Něco jsem provedla, mami?... že by něco ve škole? Z písemky za jedna a opáčko z matiky až příští týden... Musela jsem Kořínkovi pomáhat s novým a jo... asi nejde o školu, že?“

Když uslyší tu novinu, hned se jim vrhá na střídačku kolem krku:

„Bože, taková šance! Co váháte, lidi. Honem tam zavolejte... Nebo to udělám sama, vážně! Tady není o čem diskutovat!!! Kdyby chtěli mě, neváhám ani vteřinu...“

Tilda své milované, komicky nerozhodné rodiče znova pevně obejmě a každému vlepí velkou, upřímnou pusku na čelo.

„Už ať jste v Tokiu, či kam to pojedete! A přivezete mi bonsaj, samurajský meč, kimono modré jako moře, tu vítací kočičku a hromadu receptů na pravé sushi!“ směje se nezbeda.

Eva si není tak jistá:

„Holčičko naše... Opravdu nás pustíš? A zvládneš to všechno sama? Vážně...? Jsi si jistá? Bude to dlouhá doba, nemysli si. Nikdy jsme se na tak dlouho neodloučili. Přece jsme parta! A co moje meruňkové knedlíky, které tak miluješ... A třená buchta a kuře na paprice... Já vím, že si umíš uvařit, ale tolik toho zase nezvládneš. Zhubneš na kost a já si to budu do smrti vyčítat... Ježíši, kdo mi poradí... tolik po té cestě s tátou toužíme... tak dobře! Ale musí se sem nastěhovat aspoň jedna z babiček, aby ti se vším kolem domu pomáhala.“

Eva se zamyslí, ale oči, už rozzářené nadějí zase potemní, když si uvědomí situaci:

„A teď která, he? Moje máma, co chodí o berlích a stará se o ležáka dědu, nebo tvoje, Tome? Bože... Ta zase věčně trpí silnou artritidou, že skoro nevychází z domu a o dědovi ani nemluvě... Nemůžeme jet – ne na tak dlouho, a ne tak daleko... Nemůžeme nechat naše jen tak bez kontroly!“

Tomáš má zase moudřejší a pochopitelné řešení:

„Pamatuješ, jak oba naši mluvili nadšeně o novém domově Úsvit, který dostavěli teprve nedávno? Asi před rokem se o tom projektu hodně mluvilo - i ve večerních zprávách byl desetiminutový spot... Hmmm, je to jenom hodina cesty a je vážně pěkný: ve velikém parku a se všemi vymoženostmi. Výtahy a rampy, krytý bazén i rehabilitační centrum, lékařka i s ordinací, terapeut a psycholog – ani do nemocnice to není daleko... Co myslíš... zeptáme se na volná místa? Samozřejmě, až si promluvíme s rodiči...“

Eva ulehčeně kývla. Není to žádná novinka, že rodiče chtěli na stáří do domova. Vždycky jim kladli na srdce, že jim v žádném případě nebudou stát v cestě a omezovat jejich profesní růst. Tak snad nezměnili k stáru názor...

Tilda pohladí máminu ruku, nervózně cupující područku křesla: „Mami, neboj... jsem velká, umím se o sebe postarat. I o dům, kytky a vůbec: vážně se nebojte! Nepotřebuji dohled a nezvlčím, jestli myslíte tohle...” mrkne na tátu roztomile.

Dlouho do noci to probírají, plánují a kombinují možná pro a proti. Ale už je stejně téměř rozhodnuto: koncem listopadu letí na východ...

Druhý den si domlouvají návštěvu u rodičů, aniž by tušili, jaké překvapení je čeká. Na společném obědě u kávy udiveně vyslechnou Tomášova tátu. Je trochu nejistý a drží se za ruku babičky, když tichým hlasem povídá:

„Milé naše děti, jménem všech zúčastněných a zasloužilých důchodců mi bylo svěřeno, abych vám tu oznámil, že máme zamluvená místa v domově Úsvit. Už celé čtyři týdny to tajíme a nechtěli jsme o tom mluvit, dokud nebude všechno jisté. To víte, vyšetření a tak... Jestli se dožijeme... Jestli se nerozvedeme... Ha, ha... Penze, jestli vystačí a taky jsme se báli, co vy na to... a jestli nám to nezakázete...”

A děda lišácky mrkne na svou ženu.

„Kdybys věděl, táto...” Tom má skoro slzy v očích, jak je překvapený, dojatý a hrdý na ty čtyři staroušky.

„My o tom samém chtěli s vámi debatovat. Dostali jsme konečně šanci vycestovat, ale nechtěli jsme vás nechat samotné... ne teď, když jste churaví...”

„Tak jsme to asi museli tušit, když jsme podepisovali lejstra...” smějí se všichni u stolu a vyptávají se na podrobnosti cesty.

„Ale co chuděrka Tilda!” leknou se babičky a sprásknou křehounké dlaně.

„Tilda a chuděrka...? Naše TILDA...? Bábinčky zlaté naše, kde to

žijete? Ta nás skoro vyháň z domu. Prý už abychom jeli. Je šikovná, vždyť samy víte. Nepotřebuje nás mít za zadkem... Zvládne to!“

Ještě dlouho si povídají a rozejdou se v povznesené náladě: co mělo být vyřčeno, šlo ven a už to nikomu z nich nepřipadalo tak obtížné, jako když si ta slova nesli v srdcích jako kameny.

Do konce října jsou oba seniorské páry řádně nastěhovány v domově. Shodou náhod mají pokoje hned vedle sebe a v přízemí a jsou moc spokojení. Jejich domky, pevně uzamčené, osiří, ale zatím o prodeji nikdo neuvažuje. Nikdy se neví...

Popravdě si však zvykali dlouho a bolestně. I když byli stateční, i když se navenek usmívali a chválili domov i personál, s chutí se účastnili společné zábavy a diskutovali o seriálech nebo se aktivně zapojovali při sledování televizních kvízů...

Maskovali svoje pocity dokonale a tohle milosrdné „lhaní“ jim šlo čím dál líp... Při každé návštěvě mluvili o svém novém bydlení v samých superlativech a ani Tomáš, ani vždycky pozorná Eva, která má velice citlivá čidla a nedá se jen tak lehce zmást, na nich nic nepoznali...

Své domky opustili a připadalo jim, že je zradili. Budovali svoje hnízda tolik dlouhých let. Tolik dobrého i někdy smutného nasáklo do jejich zdi, tolik lásky a dětského výskotu, tolik starostí a radostí... muškáty a begónie na parapetech, co hýřily všemi odstíny červené a jak jim je sousedky záviděly... Kolik generací koček – Mína, Líza, Sněhulka, Mourek a Sasík... a Háta, ta poslední, co umřela před dvěma měsíci... kolik slepic zachránili z klecových chovů... a nebo střapatý kříženeček Brok, co tak nesnášel listonošku a děda Tomáš jej našel jako zužované štěně, uvázaného u hřbitovní zdi... najednou je všechno pryč. Zpřetrhali kořeny, i když je to běžné a ostatní klienti na tom nejsou

jinak... Stejně to bolí a plakat se přece může, když nikdo neslyší a nevidí...

Loučení Tildy s rodiči bylo smutné, uplakané, a tak nějak tíživé. Jako by ponurý listopad ještě schválně napomáhal. Ale zároveň se obě strany těšily na změnu a na zkoušky, kterými budou muset projít. Výzvy milovali všichni tři bez rozdílu. Nic na tom neměnil ani fakt, že se jejich rodina rozdělí před Vánočními svátky. Jsou statečná trojka, a zvládnou i tuto zkoušku. Budou na sebe intenzivně myslet a takto se vlastně ani neopustí. Všechno si potom vynahradí! Ještě tolik společných Vánoc mají před sebou, tak proč by ty jedny neoželeli...

Slíbili si, že budou v kontaktu co nejvíce, hlavně na Skypu. Tilda potvrdila, že bude pravidelně navštěvovat staroušky a zpravovat rodiče o tom, jak se jim daří v novém prostředí domova.

Kapitola 6.

Let na východ byl dlouhý, skoro nekonečný. V pořádku přistáli na letišti ve městě Sakai, kde budou po většinu pobytu. Eva s Tomášem, očekávaní delegátem spřízněné univerzity, si konečně oddechli, ubytovaní, umytí a neskonale unavení v hotelovém pokoji... ne - pokojíčku! Tak maličký jim připadal. Po pár týdnech si trochu zvykli a naučili se manévrovat místností jako toreadoři v aréně kolem býka, takže už se skoro nesrazili...

Práce, která je tu čekala, je zcela pohltila a Tildu informovali každý třetí den o neuvěřitelných zážitcích s japonskými mágy botaniky. Samozřejmě si ti drobní a mlčenliví podivíni určitá tajemství střežili, a pokud se na nějakou podobnou informaci dostalo, odmítavě semkli rty a nereagovali. Oběma Čechům bylo v tu chvíli nesmírně trapně a nejraději by vrátili čas, kdyby to aspoň trochu šlo. Japonská nátura je někdy jen pro silné nervy. Tomáš je většinou měl, ale chudák Eva... Hrdá žena a vědkyně v ní dostávaly zabrat!

Vánoce přispěchaly jako vždycky pompézní a konzumní a křiklavé a podbízivé množstvím otravných reklamních spotů, ohraných písniček a nabídek přeplácанých výloh.

Tilda se je snažila moc neřešit. Na Štědrý večer byla v domově se staroušky a jela posledním spojem kolem jedenácté v noci. Dlouho vyspávala a další nekonečné dny tupě sledovala pohádky nebo se toulala poloprázdným parkem a krmila labutě a žadonící skupinky hus a kachen v centrálním jezírku. A jestli byl nějaký Silvestr? Pche... usnula u filmu „Tajemství hradu v Karpatech“ a ohňostroj docela vynechala...